

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 567/2023-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B3-15C/10/2012 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B3-15C/10/2012 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava IV **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. B3-15C/10/2012 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume **3 000 eur**, ktoré **j e** jej Mestský súd Bratislava IV **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 22. septembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu (predtým Okresný súd Bratislava III) v konaní vedenom pod sp. zn. B3-15C/10/2012. Sťažovateľka si zároveň uplatňuje

primerané finančné zadosťučinenie v celkovej výške 6 000 eur. Sťažovateľka nie je zastúpená právnym zástupcom, pretože je sama advokátkou.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou 30. januára 2012 ako jedna z navrhovateľov domáhala na okresnom súde určenia, že odporca, proti ktorému žaloba smerovala, nie je závetným dedičom. Toto napadnuté konanie dosiaľ nie je skončené. Prvostupňový súd síce rozhodol rozsudkom z 27. septembra 2017, ale tento bol zrušený rozhodnutím odvolacieho súdu. Ústavný súd na základe podanej ústavnej sťažnosti odporcu v napadnutom konaní (t. j. protistrany sťažovateľky, pozn.) nálezom č. k. IV. ÚS 395/2020-28 z 2. decembra 2020 konštatoval, že bolo porušené právo odporcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov a priznal odporcovi primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti poukázala na nečinnosť, resp. na neefektívnu činnosť okresného súdu v období rokov 2012 až 2020, ktorú konštatoval aj ústavný súd v už uvedenom náleze. Okrem toho poukázala na to, že okresný súd, resp. v súčasnosti už mestský súd nerešpektujú príkaz ústavného súdu konať bez zbytočných prietáhov. Poukázala pritom na to, že ani takmer po troch rokoch od vydania nálezu ústavného súdu nebolo napadnuté konanie stále ukončené, a to ani vydaním prvostupňového rozhodnutia. Sťažovateľka konštatovala, že súd v období rokov 2020 až 2023 postupoval stále neefektívne, a to aj pri ustanovení znalca, ktorého sa mu podarilo ustanoviť až na tretí pokus (prvý znalec, ktorého súd ustanovil, bol už vymazaný zo zoznamu znalcov, pozn.), následne vyhotovené rovnopisy znaleckých posudkov zaslal iba jednému z navrhovateľov. Napokon sťažovateľka uzavrela, že od momentu, keď podala žalobu (2012), uplynulo už takmer 12 rokov bez toho, aby o tejto žalobe bolo právoplatne rozhodnuté. Sťažovateľka sa preto domnieva, že nesprávny, neefektívny a pomalý postup konajúceho súdu je v rozpore s jej právom na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov.

3. Sťažovateľka sa domáha aj finančného zadosťučinenia vo výške 6 000 eur, pričom túto sumu odôvodnila dĺžkou konania, dĺžkou nečinnosti a neefektívnou činnosťou konajúceho súdu, a to aj napriek príkazu ústavného súdu postupovať bez prietáhov.

II.

Procesný postup ústavného súdu, vyjadrenie mestského súdu a replika sťažovateľky

4. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 567/2023-9 zo 7. novembra 2023 ju podľa § 56 ods. 1 a 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) čiastočne prijal na ďalšie konanie (vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a čiastočne odmietol (vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy).

5. Ústavný súd následne výzvou z 8. novembra 2023 vyzval predsedníčku mestského súdu, aby sa vyjadrila k opodstatnenosti ústavnej sťažnosti. Podpredseda mestského súdu v podaní doručenom ústavnému súdu 8. decembra 2023 uviedol, že v období po vydaní nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 395/2020-28 z 2. decembra 2020 vykonával súd procesné úkony na účely nariadenia znaleckého dokazovania v zmysle záverov odvolacieho súdu. Konkrétne uznesením z 26. mája 2021 súd uložil navrhovateľom povinnosť zložiť preddavky na trovy znaleckého

dokazovania a uznesením z 15. decembra 2021 nariadil znalecké dokazovanie. Znalecký posudok bol doručený súdu 4. októbra 2022 a tento následne umožnil stranám, aby sa k nemu vyjadrili.

6. K svojmu vyjadreniu pripojil podpredseda mestského súdu vyjadrenie zákonného sudcu. Zákonný sudca vo svojom vyjadrení zhrnul postup súdu od zrušenia meritórneho rozsudku, ktorým žalobu zamietol, odvolacím súdom. Súdny spis bol z odvolacieho súdu vrátený 9. mája 2019, no zákonný sudca bol v období od 23. septembra 2019 do 22. septembra 2020 práceneschopný. Dňa 23. decembra 2020 bol bývalému Okresnému súdu Bratislava III doručený nález ústavného súdu č. k. IV. ÚS 395/2020-28 z 2. decembra 2020. Začiatkom roka 2021 nariadil zákonný sudca dve pojednávania, ale obe zrušil pre COVID-19, ďalšie pojednávanie nenariadil, ale pokračoval nariadením znaleckého dokazovania. Konkrétne 15. decembra 2021 sa súdu na tretí pokus podarilo ustanoviť súdneho znalca (prvá ustanovená znalkyňa mala prerušenú znaleckú činnosť, druhá odmietla vykonanie znaleckého posudku pre nadmerné pracovné zaťaženie, pozn.). Vyhotovený znalecký posudok bol predložený súdu 4. októbra 2022. V decembri 2022 ale súd omylom zaslal dve vyhotovenia znaleckého posudku navrhovateľovi v 2. rade, a teda navrhovateľke v 1. rade (sťažovateľke, pozn.) ho nezaslal. Súd vyzýval navrhovateľa v 2. rade, aby mu vrátil nadbytočné vyhotovenie znaleckého posudku, aby ho mohol doručiť aj navrhovateľke v 1. rade, ale tento odpovedal súdu, že druhý znalecký posudok už sám odovzdal navrhovateľke v 1. rade a ďalšie výzvy súdu ignoroval. Konajúci súd sa touto situáciou týkajúcou sa doručovania znaleckého posudku bezmocne zaoberal v priebehu roka 2023 až do 16. októbra 2023, keď znalec zaslal súdu ďalší rovnopis predmetného znaleckého posudku. Tento znalecký posudok mestský súd zaslal obratom sťažovateľke, ale táto si zásielku neprevzala v odbernej lehote. V čase spísania vyjadrenia mestského súdu sa teda navrhovatelia nevyjadrili k znaleckému posudku. Napokon zákonný sudca v napadnutom konaní uviedol, že ak by sťažovateľka a navrhovateľ v 2. rade nerobili obštrukcie pri doručovaní znaleckého posudku, mestský súd by už rozhodol vo veci samej. V tomto kontexte vníma ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako bezočivosť.

7. Po doručení vyjadrenia mestského súdu ústavný súd vyzval sťažovateľku, aby v prípade, ak by to považovala za potrebné, zaujala stanovisko k vyjadreniu mestského súdu, ktoré jej v prílohe zaslal. Sťažovateľka v podaní doručenom ústavnému súdu 22. decembra 2023 zdôraznila, že hoci sa zákonný sudca vyjadril iba k postupu súdu od vrátenia veci odvolacím súdom (9. mája 2019), napadnuté konanie začalo ešte podaním žaloby v januári 2012. Sťažovateľka nesúhlasila s tvrdeniami zákonného sudcu, že spolu s navrhovateľom v 2. rade znemožňovala doručenie znaleckého posudku. Poukázala pritom na iné možnosti súdu pri doručovaní znaleckého posudku (kópia, elektronické doručenie) a tiež na to, že navrhovateľ v 2. rade nemal zákonnú povinnosť vrátiť rovnopis znaleckého posudku, ktorý mu bol omylom doručený. V ostatnom zotrvala na vyjadreniach vo svojej ústavnej sťažnosti, t. j. že súd postupoval neefektívne pred vydaním zrušujúceho rozsudku odvolacieho súdu, ako aj po jeho vydaní. Uvedenému stavu nepomohol ani príkaz ústavného súdu, aby predchodca mestského súdu Okresný súd Bratislava III postupoval v konaní vedenom pod sp. zn. 15C/10/2012 bez zbytočných prietáhov.

8. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s podaniami účastníkov dospel k názoru, že od ústneho pojednávania nemožno v tomto prípade očakávať ďalšie objasnenie veci.

9. Ústavný súd v tomto rozhodnutí nepovažoval za potrebné zhrnúť kompletnú chronológiu napadnutého konania, pretože obdobie rokov 2012 až 2020 zhrnul už v náleze č. k. IV. ÚS 395/2020-28 z 2. decembra 2020. Navyše sťažovateľka túto chronológiu doplnenú o úkony v rokoch 2020 až 2023 uviedla aj vo svojej ústavnej sťažnosti. Ústavný súd tu len zopakuje závery zo svojho predošlého nálezu týkajúceho sa napadnutého konania do roku 2020, podľa ktorého došlo v napadnutom konaní v tomto období k viacerým na prvý pohľad očividným obdobiam neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu (obdobia od 15. marca 2012 do 9. augusta 2012 v trvaní 5 mesiacov, od 17. júla 2014 do 15. mája 2015 v trvaní 10 mesiacov, od 2. decembra 2016 do 27. septembra 2017 v trvaní 9 mesiacov, od 7. marca 2018 do 20. novembra 2018 v trvaní 8 mesiacov a napokon od doručenia zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu okresnému súdu 9. mája 2019 do podania samotnej ústavnej sťažnosti 17. júna 2020 v trvaní 13 mesiacov), keď okresný súd nevykonal žiadny relevantný úkon v predmetnom konaní. V napadnutom konaní teda došlo k neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu v celkovej dĺžke 45 mesiacov. Samotný postup mestského súdu a jeho predchodcu v napadnutom konaní v období rokov 2020 až 2023 vyplýva dostatočne zo samotnej ústavnej sťažnosti sťažovateľky, ako aj z vyjadrenia mestského súdu.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom mestského súdu, resp. predchádzajúcim postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B3-15C/10/2012 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. jej práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

11. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

12. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom tohto základného práva je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba čakajúca na rozhodnutie všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

13. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádzala predtým z niektorých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (napr. § 6, § 100 ods. 1, § 117 ods. 1 a § 119 ods. 1), ktorý platil do 30. júna 2016, a v súčasnosti už vychádza najmä zo zásady

vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V zmysle čl. 17 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“ a v zmysle § 157 ods. 1 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania“.

14. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú

- právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje,
- správanie účastníka súdneho konania a
- postup samotného súdu.

Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

Právna a faktická zložitosť veci:

15. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, ústavný súd podotýka, že určenie, či je subjekt závetným dedičom, môže byť zložité najmä vo vzťahu k znaleckému dokazovaniu týkajúcemu sa duševného stavu poručiteľa. V tejto súvislosti však ústavný súd konštatuje, že ani tento aspekt nezabavuje sudcu ústavnej zodpovednosti za priet'ahy v konaní zapríčinené nesprávnou organizáciou práce alebo inými nedostatkami v činnosti súdu vrátane jeho nečinnosti (m. m. I. ÚS 47/96, I. ÚS 173/2017).

Správanie účastníkov konania:

16. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom. Ústavný súd neidentifikoval žiadny postup na strane sťažovateľky, ktorý by v napadnutom konaní mohol mať negatívny vplyv na dĺžku konania. Ústavný súd nesúhlasí s hodnotením zákonného sudcu v predmetnej veci, ktorý sa domnieval, že sťažovateľka ako navrhovateľka v 1. rade spolu s navrhovateľom v 2. rade vytvárali obštrukcie pri doručovaní znaleckého posudku. Z pohľadu ústavného súdu totiž konanie iného účastníka konania (navrhovateľa v 2. rade), ktoré nebolo podľa predstáv zákonného sudcu v napadnutom konaní (nevrátenie omylom zaslaného rovnopisu znaleckého posudku), nie je možné pripočítavať sťažovateľke (navrhovateľke v 1. rade) a vyhodnotiť ho ako jej obštrukcie. Navyše v tomto prípade mohol súd vyriešiť situáciu, ktorú sám zavinil (zaslaním rovnopisu znaleckého posudku nesprávnemu adresátovi), aj iným spôsobom, napr. vyžiadanim ďalšieho rovnopisu znaleckého posudku od znalca, čo sa napokon aj stalo, ale až po 10 mesiacoch od nesprávneho doručenia pôvodného rovnopisu, keď sa v napadnutom konaní nerobili žiadne relevantné úkony.

Postup konajúcich súdov v napadnutom konaní:

17. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup samotného okresného súdu a neskôr mestského súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd už uviedol, že do roku 2020 identifikoval v napadnutom konaní 45 mesiacov zbytočnej nečinnosti konajúceho súdu, keď bolo možné konajúcemu súdu vytknúť zbytočnú a neodôvodnenú

nečinnosť, v rámci ktorej súd nevykonával žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty strán napadnutého súdneho konania.

18. Ústavný súd poukazuje aj na zjavne neefektívny postup konajúceho súdu, ktorý napriek tomu, že odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí poukázal na potrebu znaleckého dokazovania týkajúceho sa duševného stavu zosnulej (s ktorým všetci účastníci konania súhlasili ešte pred rozhodnutím odvolacieho súdu, pozn.), nekonal od 9. mája 2019, keď mu bol vrátený súdny spis z odvolacieho súdu, a znalecké dokazovanie nariadil až uznesením z 15. decembra 2021. Medzitým zbytočne dvakrát nariadil a aj zrušil termín pojednávania. Okrem toho konajúci súd postupoval očividne neefektívne aj pri ustanovovaní samotného znalca do konania, keď sa mu ho podarilo ustanoviť až na tretí pokus (prvá súdom ustanovená znalkyňa mala prerušenú znaleckú činnosť, druhá odmietla vykonanie znaleckého posudku pre nadmerné pracovné zaťaženie). Týmto problémom pri ustanovovaní znalcov sa mohol súd jednoducho vyhnúť tým, že pred samotným vyhotovením a zaslaním uznesenia znalcovi, konkrétneho znalca telefonicky kontaktuje a overí si napr. to, či znalec stále vykonáva znaleckú činnosť, aká je jeho pracovná zaťaženosť, prípadne vyjasní si akékoľvek nejasnosti týkajúce sa predmetu znaleckého dokazovania. Konajúci súd tak ale nepostupoval, a tým zbytočne predĺžil dĺžku napadnutého konania o ďalšie mesiace.

19. Napokon konajúci súd postupoval nanajvýš neefektívne aj pri doručovaní predmetného znaleckého posudku. Po tom, čo nesprávne doručil navrhovateľovi v 2. rade dva rovnopisy znaleckého posudku, zostal prakticky 10 mesiacov paralyzovaný a neúčelne sa venoval úplne zbytočnej komunikácii s navrhovateľom v 2. rade, ktorá nikam nevedla (tento totiž nemal žiadnu zákonnú povinnosť vracať nadbytočný rovnopis súdu, pozn.). Po 10 mesiacoch znalec zaslal súdu ďalší rovnopis znaleckého posudku, ktorý tento potom mohol doručiť navrhovateľke v 1. rade. Dôsledkom bolo, že aj taký banálny úkon ako doručovanie znaleckého posudku účastníkom trval konajúcemu súdu takmer celý rok. Súd, ak sa obával doručovať navrhovateľke v 1. rade iba fotokópiu predmetného znaleckého posudku a nemal k dispozícii elektronickú verziu znaleckého posudku, mal neodkladne po tom, čo si uvedomil svoju chybu pri doručovaní, žiadať znalca o zaslanie ďalšieho rovnopisu predmetného znaleckého posudku.

20. V napadnutom konaní teda došlo k viacerým prípadom neodôvodnenej nečinnosti okresného (mestského) súdu a popritom okresný (mestský) súd postupoval neustále neefektívne (napriek príkazu ústavného súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov, pozn.), čo v konečnom dôsledku viedlo k tomu, že napadnuté konanie nebolo ani po 11 rokoch od jeho začiatku právoplatne ukončené, a preto bolo možné v kontexte danej veci jednoznačne konštatovať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prejednanie veci v primeranej lehote.

21. Na základe uvedených skutočností teda ústavný súd dospel k záveru, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B3-15C/10/2012 porušené boli (bod 1 výroku tohto nálezu).

22. V záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd prikázal mestskému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať v predmetnej veci bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu). Ústavný súd podotýka, že hoci tento príkaz už raz adresoval právnenému predchodcovi mestského súdu (okresnému súdu nálezom

č. k. IV. ÚS 395/2020-28 z 2. decembra 2020), vzhľadom na aktuálne zmeny v súdnej mape Slovenskej republiky považoval ho ústavný súd za účelné zopakovať aj právnomu nástupcovi okresného súdu.

IV.

Primerané finančné zadost'učinenie

23. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

24. Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

25. Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

26. S'ťažovateľka si uplatnila primerané finančné zadost'učinenie v sume 6 000 eur, ústavný súd ale považoval túto sumu za zjavne neprimeranú, preto jej priznal finančné zadost'učinenie vo výške 3 000 eur (bod 3 výroku tohto nálezu). Pri určení výšky tohto zadost'učinenia zohľadnil ústavný súd svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 63/2020, IV. ÚS 109/2020, IV. ÚS 287/2020, IV. ÚS 313/2020). V prevyšujúcej časti ústavnej s'ťažnosti týkajúcej sa finančného zadost'učinenia teda nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

27. S'ťažovateľka si vo svojej ústavnej s'ťažnosti neuplatnila náhradu trov právneho zastúpenia, pretože nebola zastúpená právnym zástupcom, keďže je sama advokátkou (§ 34 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

28. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2024

Libor Duľa
predseda senátu